

12 Μαγτίου, 1991

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

ΑΛΙ ΑΗΜΕΤ ΗΙΖΑΖΙ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5349).

5 Ποινή — Κατοχή ελεγχόμενου φαρμάκου δηλαδή 9.9 γραμμάρια σκευάσματος που περιείχε 98% κοκαΐνη με σκοπό την προμήθεια σε άλλα πρόσωπα, κατά παράβαση των άρθρων 2, 3, 6 (1) (2), 6 (1) (3), 30 και 31 του Περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου (Ν. 29/77), όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο αριθ. 67 του 1983 — Επιβολή ποινής φυλάκισης τεσσάρων χρόνων — Δεν είναι έκδηλα υπερβολική — Προσωπικές συνθήκες ουσιαστικό στοιχείο στην επιμέτρηση της ποινής.

10 Ο εφεσείοντας ήταν Λιβάνιος, ηλικίας 33 χρονών, παντρεμένος με τέσσερα παιδιά. Βρέθηκε ένοχος με δική του παραδοχή ότι είχε στην κατοχή του σκεύασμα 9.9 γραμμαρίων που περιείχε κοκαΐνη. Ο σκοπός που κατείχε τα ναρκωτικά ήταν για να τα προμηθεύσει σε κάποιο πρόσωπο που θα του εξασφάλιζε βίβα για να μεταφέρει το παιδί του για σκοπούς θεραπείας στο εξωτερικό.

15 Το πρωτόδικο Δικαστήριο του επέβαλε ποινή τεσσάρων χρόνων φυλάκισης στη δεύτερη κατηγορία.

Σε έφεση για τον λόγο ότι η ποινή ήταν έκδηλα υπερβολική το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι:

20 Είναι σοβαρό αδίκημα η κατοχή ναρκωτικών και ακόμη πιο σοβαρό η κατοχή σκληρών ναρκωτικών για σκοπούς εμπορίας.

25 Είναι καιρός τα Δικαστήρια να αναλάβουν τις ευθύνες τους έναντι τόσο της κοινωνίας της Κύπρου όσο και των χωρών προορισμού των ναρκωτικών επιβάλλοντας αυστηρότερες ποινές λαμβανομένων πάντοτε υπόψη των προσωπικών συνθηκών των κατηγορουμένων.

Όποιοσδήποτε και αν είναι ο σκοπός της εμπορίας ναρκωτικών, ο σκοπός αυτός δεν αγιάζει τα μέσα και οποιοσδήποτε αν-

θρωπιστικός λόγος δεν δικαιολογεί την εμπορία ναρκωτικών.

Η έφεση απορρίπτεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Malah v Δημοκρατίας (1990)2 Α.Α.Δ. 520;

Habib v Δημοκρατίας (1991) 2 Α.Α.Δ.12.

5

Έφεση εναντίον Ποινής.

Έφεση εναντίον της ποινής από τον Αλή Αχμάτ Χιτζάζη ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 9 Οκτωβρίου, 1990 από το Κακουργιοδικείο Λάρινας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 10016/90) στις κατηγορίες κατοχής ελεγχόμενου 10
φαρμάκου και κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου με σκοπό την προμήθεια σε άλλα πρόσωπα κατά παράβαση των άρθρων 2, 3, 6 (1) (2), 30 και 31 για την πρώτη κατηγορία και των άρθρων 2, 3, 6 (1) (3), 30 και 31 για τη δεύτερη κατηγορία, του Περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρό- 15
πων Ουσιών Νόμου (Νόμος 29/77) και καταδικάστηκε από Φρ. Νικολαΐδη, Π.Ε.Δ. τον Ιωαννίδη Α.Ε.Δ. και τον Κραμβή Ε.Δ. σε φυλάκιση 4 χρόνων στη δεύτερη κατηγορία χωρίς καμιά ποινή στην πρώτη κατηγορία.

Κ. Ιντιάνος και Μ. Ορφανίδης, για τον εφεσείοντα.

20

Α. Αγγελίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την εφεσίβλητη.

Α. ΛΟΙΖΟΥ. Πρ. ανέγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Ο εφεσείοντας βρέθηκε ένοχος με τη δική του παραδοχή κατηγορίας κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου και 25
κατηγορίας για κατοχή με σκοπό την προμήθεια σε άλλα πρόσωπα, κατά παράβαση των Άρθρων 2, 3, 6(1)(2), 30 και 31 για την πρώτη κατηγορία και 2, 3, 6(1)(3), 30 και 31 για τη δεύτερη κατηγορία, του Περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου (Ν. 29/77), όπως 30
τροποποιήθηκε από το Νόμο αριθ. 67 του 1983.

Οι λεπτομέρειες των αδικημάτων είναι ότι ο εφεσεϊοντας στις 23/8/1990 στη Λάρνακα είχε στην κατοχή του ελεγχόμενο φάρμακο, δηλαδή 5.9 γρ. σκευάσματος που περιείχε 98% κοκαΐνη, στην πρώτη κατηγορία χωρίς άδεια του Υπουργού Υγείας και στη δεύτερη κατηγορία προς το σκοπό όπως προμηθεύσει τούτο σε άλλο πρόσωπο.

Ο εφεσεϊοντας ήρθε στην Κύπρο την 1η Αυγούστου, 1990, και κατέλυσε με τη γυναίκα του και τα τέσσερα παιδιά του σε ξενοδοχείο της Λάρνακας. Σκοπός του ήταν η εξασφάλιση βίζας για μετάβαση στη Σουηδία. Μετά από πληροφορίες, η αστυνομία έκαμε έρευνα στο διαμέρισμα όπου διέμενε ο εφεσεϊοντας με την οικογένεια του και πάνω στο ψυγείο βρήκε ένα πορτοφόλι μέσα στο οποίο υπήρχε η ποσότητα κοκαΐνης που αναφέρεται στο κατηγορητήριο. Η σύζυγος του εφεσεϊοντα παραδέχθηκε ότι το πορτοφόλι ήταν δικό της και περιέγραψε τη σκόνη που βρέθηκε σαν φάρμακο για την εγκυμοσύνη, ενώ ο εφεσεϊοντας αρνήθηκε οποιαδήποτε γνώση, ισχυριζόμενος ότι το πορτοφόλι ήταν της γυναίκας του. Αργότερα, στον αστυνομικό σταθμό ο εφεσεϊοντας παραδέχθηκε ότι η κοκαΐνη ήταν δική του.

Ο εφεσεϊοντας είναι Λιβάνιος, 33 χρόνων, παντρεμένος με τέσσερα παιδιά. Ο ίδιος ισχυρίστηκε ότι ήρθε σε επαφή με πρόσωπο που του υποσχέθηκε την εξασφάλιση πλαστού κυπριακού διαβατηρίου με αντάλλαγμα την πληρωμή \$6,000 και την προμήθεια 10 γρ. κοκαΐνης. Ο εφεσεϊοντας εξασφάλισε την κοκαΐνη αλλά δεν κατάφερε να εξασφαλίσει τα χρήματα.

Με την έφεση του αυτή ο εφεσεϊοντας ισχυρίζεται ότι η επιβληθείσα ποινή των τεσσάρων χρόνων στη δεύτερη κατηγορία είναι έκδηλα υπερβολική και ο ευπαίδευτος δικηγόρος του προς υποστήριξη της θέσης του, επικαλέστηκε ότι ο εφεσεϊοντας παραδέχθηκε την κατοχή του απαγορευμένου αυτού σκευάσματος, υπέδειξε στην αστυνομία το πρόσωπο ή τα πρόσωπα τα οποία είχαν σχέση με την υπόθεση και βεβαίωσε τις προσωπικές συνθήκες του ίδιου και της οικογένειας του και ότι πρόθεση του ήταν η εξα-

σφάλιση βίζας για τη Σουηδία. Επίσης αναφέρθηκε στο γεγονός της μικρής ποσότητας του ναρκωτικού.

Έχουμε επανειλημμένα τονίσει τη σοβαρότητα αυτών των αδικημάτων κατοχής ναρκωτικών και την ακόμη μεγαλύτερη σοβαρότητα της κατοχής σκληρών ναρκωτικών για σκοπούς εμπορίας. Πρόσφατα, στην απόφαση *Mohamed Malah v. Δημοκρατίας*, (1990) 2 Α.Α.Δ. 520, όπως και στην υπόθεση *Watia Nazim v. Δημοκρατίας*, (1991) 2 Α.Α.Δ. 12, τονίστηκε σε αναφορά με κατοχή ναρκωτικών ότι τα Δικαστήρια είναι καιρός να αναλάβουν τις ευθύνες τους έναντι της κοινωνίας της Κύπρου και των άλλων χωρών, προς τις οποίες συνήθως προορίζεται το εμπόρευμα του λευκού θανάτου, επιβάλλοντας αυστηρότερες ποινές, λαμβάνοντας βεβαίως πάντοτε υπόψη και τις προσωπικές συνθήκες των κατηγορούμενων, ένα στοιχείο ουσιαστικό στην επιμέτρηση της ποινής.

Η ανώτατη προνοούμενη ποινή φυλάκισης για τη δεύτερη κατηγορία είναι 14 χρόνια και ασφαλώς επιβάλλοντας ποινή φυλάκισης τεσσάρων χρόνων το Δικαστήριο έλαβε υπόψη προς μετριασμό της ποινής τα περιστατικά της υπόθεσης και τις προσωπικές συνθήκες του εφεσείοντα. Δεν μπορούμε όμως να παραβλέψουμε και να μη σχολιάσουμε το γεγονός ότι, οποιοσδήποτε και αν είναι ο σκοπός της εμπορίας ναρκωτικών, ο σκοπός αυτός δεν αγιάζει τα μέσα και οποιοσδήποτε ανθρωπιστικός λόγος δε δικαιολογεί την εμπορία ναρκωτικών. Αναφέρουμε τούτο γιατί, μεταξύ των επιχειρημάτων για μετριασμό της ποινής, ήταν και εκείνο ότι ο εφεσείοντας απέβλεπε, με τη διάθεση της κοκαΐνης, αντικείμενο των κατηγοριών για τις οποίες δικάστηκε και τιμωρήθηκε, να εξασφαλίσει βίζα για να μεταφέρει το παιδί του για σκοπούς θεραπείας στη Σουηδία.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται.

Έφεση απορρίπτεται.